

Smilov 7. - 9. listopadu 2014

Začátek podle Lipa: Zastavil jsem u klubovny, kde jsme měli sraz Štístko, Beton, Brácha, Medvěd, Tadeáš a já. Medvěd s Bráchou však nejeli jako my ostatní autem, ale jeli na kolech, což vzhledem k počasí (tma a lehký déšť) bylo obdivuhodné rozhodnutí. Naložili jsme jídlo a věci na program od klubovny, Bráchův a Medvědův batoh a uklidnili Tadeho se Štístkem, kteří na sobě měli každý batoh a několik beden s jídlem. Pro jistotu, aby jídla nebylo málo, jsme se ještě zastavili do Lidlu a nakoupili rozličné množství pochutin na sobotní hostinu, o té ale až dále. Zázračně jsme vtěsnali plný nákupní vozík do už tak plného auta. Veselé písničky z rádia přehlušili nářky ze zadních sedaček a my vyrazili na Smilov.

K chatě jsme dorazili asi jen minutu před Medvědem a Bráchou, o pár chvil později doráží i skupina vedená Jendou.

Začátek podle Jendy: V době, kdy se teprve setkáváme na hlavním nádraží se zbytkem účastníků, je už venku tma jako v pytli. V rychlosti kupujeme jízdenky a uháníme na 5. nástupiště, kde už čeká vlak, který nás odveze do Hrubé vody – Smilov, kde strávíme příštích několik dní. Do chaty dorážíme jen krátce po příchodu obou, již výše zmíněných, skupin.

Po zabydlení a večeři nám Lipo vysvětlí první hru, ve které je cílem zničit soupeřovu papírovou pevnost pomocí vlaštovek, vzducholoď a tanků řízených foukáním. Poté se pouštíme do výroby sprejovaných triček. Vznikají různé motivy od ostroveckých znaků v mnoha provedeních přes fotbalové dresy až po moderní umění.

Po sprejování následuje program, který tématem nápadně připomíná typické hororové klišé. Ocitáme se ve starém temném domě, který obývá hned několik nestvůr, bez kterých by hororový žánr pravděpodobně nemohl existovat. A jak to v hororech bývá, obyčejní smrtelníci mají jen mizivou šanci, že vyvážnou živí a zdraví, takže většina her záhy končí masakrem nevinných civilistů.

Poslední aktivitou (která naštěstí pro nestvůry proběhla až po hororově hře) pátečního večera, potažmo sobotního rána, je Lipova přednáška o sebeobraně. Ukazuje nám různé prostředky a způsoby sebeobrany a v praktické čísti si i cvičíme úhyby. Poté se ukládáme se ke krátkému spánku.

Sobota začala snídaní sestávající se z vaflí a jogurtů. Po jídle jsme šli ven do mrholení zahrát si Medvědovy pašeráky. Všichni zmáčení jsme se po sápaní rápělím a potokem chtěli vrátit do chaty na oběd, avšak Štístko s Šotoušem si zvolili poměrně netradiční cestu, za kterou se jim dostalo všeobecného uznání a čestného místa na hostině, prolezli totiž pod železničním mostem tajemně zející klenbou.

Po obědě vypukla bitva přímo v srdci Karibiku, kdy se vedla válka mezi španělskou a anglickou flotilou. Nejúspěšnější se ukázala taktika, skoč na cizí loď a sápej se. To už ale Matěj rozvysíl po celé chatě svůj gamebook z věžeňského prostředí. V roli vězně jsme se snažili uprchnout přes různé podivné místnosti a v bizarních situacích doufali v otočení té správné možnosti.

Jakmile konečně i já (Jenda) úspěšně uprchnu z vězení, může následovat další program, kterým je natáčení a následné střihání filmu, zadaného čtyřmi náhodně vylosovanými slovy. Tato slova jsou opravdu hodně náhodná, co se týče tematického zaměření, a proto snad každá skupinka alespoň jedno z nich vypouští pro jeho absolutní nepoužitelnost. I přesto všichni točí s takovým nasazením, že se původně cca hodinová aktivita protahuje na hodiny téměř pět. Výsledek ale stojí (alespoň v některých případech) za to, jak můžete vidět v naší oddílové fotogalerii.

Zatímco někdo ještě stříhá filmy na sekajícím se notebooku a ve velké místnosti se hraje sedball, dole probíhají usilovné přípravy již tradiční hostiny. Letos máme specialitky – želé welcome drink, který někdo musí vyjít lžičkou, někdo vypít, podle rychlosti tuhnutí. Nepřeberné množství chipsů, křupek, tyčinek, bonbonů, arašidu a spousty dalších věcí. Všichni vyčerpaní nezřízeným hodováním se ubíráme do vedlejší místnosti na prezentaci filmů, které jsme natáčeli.

První se pouští film od anonymních tvůrců – Jenda, Pavel, Tade a hlavní hvězda Procky zvaný Rocky, zachycující postup boxera od píky ke slávě. Druhý film od Bráchy, Štíška, Medvěda a Vojty ukazuje inspiraci spisovatele hrůzným zážitkem u zubaře. Třetí film zachycuje jeden den opilce (Modroočko), komunisty (Beton) a blázna (Lipo), na konci se z něj však stane reklama na všudypřítomné Flaggis. Po oficiálním promítání ještě zhlédneme pár fotek a někdo už odchází spát. Pár vytrvalců ještě sleduje různé Běčkové horrory od Matěje. Ale ani ti dlouho nevydrží a jdou na kutě.

Ráno po snídani nás opouští Medvěd s Bráchou, kteří na kolech odjíždějí do Olomouce. Zatímco Brácha píchá duši někde u Hrubé vody, v chatě se staví barikády a opevňují schody. Ano, schyluje se k bitvě o schody. Obránci se udatně drží a vypadá, že hordy útočníků se ani nedostanou k hradbám. Pak se ale poučí z obléhání Helmovy žlebu a v krytu pod matrací sebevražděně odpalují miny. Poslední obránci je nemilosrdně rozsápán a role se obracejí. Po dalším boji, všichni dobře vysápnutí, se pouštíme do balení a prvotního úklidu chaty.

Jenda a já se pouštíme do vaření oběda, zatímco ostatní hrají venku fotbal. Při obědě se vyvrátí teorie ze se kečup nemůže zkazit. Matěj, Tade a Beton si bez ochutnání polijí celé těstoviny a octová pachůť je vyučí příště ochutnat vzorek.

Po obědě probíhá dobalování a finální úklid chaty, někteří si ještě chvíli stíhají zakopat. Pak následuje skupinové foto a potom se už vydáváme na závěrečnou cestu do Hrubé Vody. Cesta ubíhá rychle a pokojně až do chvíle, kdy kolem nás projede vlak směr Olomouc v době, kdy je nádraží pořád alespoň kilometr daleko. Naštěstí není nutné panikařit, vlak jenom dorazil trochu dřív a stíháme ho i bez, ne zrovna oblíbeného, skurutího běhu. Po půl hodině dorážíme do Olomouce, kde se naše cesty rozcházejí a míříme do svých domovů.

Po pár hodinách ještě zpětně zjišťujeme, že jsme v chatě zapomněli několik bochníků chleba, ale s nadějí, že snad po pár týdnech samovolně opustí chatu a nikdo se o nich už nikdy nedozví, to pouštíme z hlavy a užíváme si posledních hodin volna.

Tak snad se zase za rok setkáme na Smilově aspoň v takto hojném počtu. Těšíme se na vás

Jenda a Lipo